

kan være syge, det kan være mange andre. Det kan også indimellem være de fremmede.

Hr. Henrik Svane gav en gennemgang af integrationen i al almindelighed. Jeg vil også gerne understrege, at integrationsrådene måske nok kunne fremmes lidt hurtigere, end det sker for øjeblikket, men når de er der, så er det væsentligt, at man lægger vægt på dem. I det hele taget er det meget væsentligt, at man vil lytte lidt mere til de organisationer, som er oprettet ud fra nogle af de nye danskeres eget initiativ.

Jeg tror somme tider, man glemmer, at mange af vore flygtninge og indvandrere også har en mening om tingene, en mening, som vi måske hører for lidt om, fordi der er så mange, der gerne vil være talsmænd for dem. Jeg tror, man skal lytte mere til dem selv. Det er i hvert fald en af de ting, jeg har haft meget ud af som minister: at holde møder med nogle af de grupper og høre deres mening. Det er i hvert fald noget, man lærer af, og man får en større forståelse af deres situation, når man hører, hvad de selv siger. Og det betyder så også, når vi skal støtte nogen med hensyn til integration, at så skal vi også være opmærksomme på at støtte de frivillige organisationer, der findes – også med anden etnisk baggrund – når det drejer sig om at få arbejde eller komme ind i dette samfund her som sådan.

Hr. Søren Søndergaard gjorde meget ud af det med bopælspligten, det med de 3 år. Fru Dorte Bennedsen har jo sådan set svaret på det, men jeg vil da godt understrege, at når vi nu får den evaluering også på det område – for den har vi ikke helt klar endnu, vi har heller ikke nogle meldinger om, at det ikke går godt – men skulle der være problemer på dette område, er det klart, at man kan få lejlighed til at se på det. Vi skal jo i øvrigt også evaluere denne integrationslov, det har vi jo givet løfte om, så hvis der skulle være meget store problemer på dette område, må vi se på det, men det gode i, at man bor et bestemt sted i en længere årrække, var jo – som også fremhævet af hr. Henrik Svane – at de skulle få tilknytning til arbejdsmarkedet på det sted, hvor de boede, og det vil jeg da meget håbe sker.

Hr. Jann Sjursen påpegede forskellige ting med hensyn til det, som Dansk Flygtningehjælp m.fl. har sendt ind til os. Nu vil jeg sige, at de tager jo mange ting med, en lang række forslag, som tidligere har været behandlet her i Tinget, også længe før jeg havde den ære at være minister. Jeg kan dog sige om de to nævnte ting, at

madpakkeordningen, så vidt jeg har fået oplyst på det sidste, ikke virker så dårligt, som det blev sagt her, og med med hensyn til at fængsle asylansøgere er det også en ting, vi er meget opmærksomme på at bruge lempeligt.

Det sidste jeg skal gøre opmærksom på, er til hr. Tom Behnke, som jo faktisk også kom ind på nogle af de konkrete sager, og jeg vil da gerne sige, at den med fiskerkonen nu bliver løst af Udlændingestyrelsen selv, uden at andre behøver at gribe ind; det vil jeg dog sige. Derfor betyder det ikke, at jeg ikke også har sympati for det, som hr. Tom Behnke gjorde meget ud af: Hjemløse danskere eller danskere, der har det dårligt. Det er jo ikke et enten eller, det er et både og. Vi skal behandle alle, hvad enten det er flygtninge, indvandrere eller danskere, eller folk, der har sociale problemer, lige godt. Det er denne ligestilling, vi skal have.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan fuldt og helt tilslutte mig indenrigsministerens replik og har egentlig kun et par enkelte betragtninger at tilføje.

Jeg lagde meget mærke til, at flere af talerne i dag var inde på spørgsmålet om kultursammenstødene, som jo opstår i vores samfund, og som vi også ser eksempler på i de her dage og i de her år. Jeg synes ikke, jeg vil undlade at kvittere for, at flere har anerkendt, at vi er nødt til at drøfte det spørgsmål mere åbent. For hvis vi ikke drøfter det åbent, så er der andre, der får kraft til en fremmedfjendskhed, som vi ikke har interesse i.

Lad mig prøve et øjeblik at nævne, hvad det er, jeg især tænker på. Hvis der til en kultur, som kommer her til landet, knytter sig et kvindesyn, som vi ikke kan acceptere, bør vi sige det højt og klart.

Jeg har lagt mærke til, at en erfaren borgmester fra Albertslund, Finn Aaberg, gør opmærksom på, at over 90 pct. af ægteskaber for tyrkiske kvinders vedkommende sker med en mand fra Tyrkiet, ofte fra en fjernliggende landsby. Samme borgmester refererer også til, at den pågældende unge kvinde ofte klæder sig anderledes, efter at hun er blevet gift. Jeg vil gerne sige lige ud: Det synes jeg ikke vi bare skal glemme eller lukke øjnene for. Her i landet er vi vant til næsten som en menneskeret på linje med andre menneskerettigheder, at vi kan vælge vores egen partner frit, sige op, hvis vi bliver kede af det, eller blive sammen et helt langt liv.